

MICHAEL CONNELLY

ČAKANIE

TOP
krimi

ČAKANIE

Michael Connelly

ČAKANIE

Z angličtiny preložil Patrick Frank

slovar

Copyright © 2024 by Hieronymus, Inc.
This edition published by arrangement with Little, Brown
and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2025
Translation © Patrick Frank 2025

ISBN 978-80-556-6699-0

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi
prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani
vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného
a ani budúceho informačného systému a podobne, bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mary „Meme“ Mercerovej
s velkou vdakou*

PONDELOK, 07.28 h

1

Čakanie na vlnu mala ešte radšej ako samotnú jazdu. Sedela rozkročmo na doske, tvár mala obrátenú k útesom a bokmi sa prispôbovala rytmu zvlnenej hladiny. Viezla sa na nej ako na koni a spomínala na Kaupo Boya z detstva na Havaji. Chvíľa predtým, ako príde ďalšia vlna a bude treba poriadne zabrať rukami, bola plná nezvyčajnej vznešenosti.

Pozrela sa, koľko je hodín. Ešte jednu vlnu stihne. Ak to pôjde, rada by ju zjazdila celú. Nateraz však vychutnávala čas, keď sa len tak vznáša, zatvára oči a vyvracia hlavu. Slnko sa už prehuplo nad útesy a zahrievalo jej tvár.

„Vás som tu ešte nevidel.“

Ballardová otvorila oči. Bol to ten chlap s doskou One World. Vyzeral ako milovník starých čias – nemal neoprén ani lanko, ale jeho pleť sa pýšila nádychom tmavého višňového dreva, akú získate rokmi na vode. Chystala sa na to, čo nevyhnutne príde: teritoriálne mužské pózovanie.

„Zvyčajne chodím do Topangy,“ povedala, „ale dnes je tam mŕtvo.“

Neprezradila mu, že si to našla v aplikácii na sledovanie vlnobitia. Takíto ľudia ich nikdy nevyužívajú.

Bol sedem metrov od Renée a držal sa s doskou viac naboku, aby sa na ňu mohol pozerieť. Ženy sa na Staircases takmer nevyskytujú. Je to pláž pre drsných chlapov. Za odlivu býva plná skál. Musíte presne vedieť, čo robíte, a Ballardová to vedela. Nikomu neprekrížila dráhu, nikdy sa nestiahla z vlny priskoro. Ak sa ju ten človek pokúsi poučať, veľmi rýchlo mu zavrie ústa.

„Som Van,“ predstavil sa.

„Renée,“ zareagovala automaticky.

„Nezájdeme si potom na raňajky do Paradise Cove?“

Ide na to trocha zhurta, ale okej.

„Nemôžem. Už len jednu a musím ísť do roboty. Ale vďaka.“

„Možno nabudúce,“ povedal Van.

Kým sa mohol ich rozhovor zvrtnúť ešte trápnejším smerom, ktosi ďalej v rade začal pádlovať rukami a nastavovať si dosku do blížiacej sa vlny. Zapôsobilo to, ako keď vyplášené vzlietne prvý vták a všetky ostatné ho nasledujú. Aj Ballardová sa obzrela a videla, že sa blíži slušne vysoká séria. Ľahla si bruchom na dosku, vytiahla nohy z vody a aj ona začala zaberať. Ruky hlboko pod seba, prsty spolu pre väčšiu rýchlosť, poriadne zábery. Nechcela o tú vlnu prísť – nie pred Vanom.

Obzrela sa doľava a videla, že sa s ňou snaží držať tempo, pekne záber po zábere. Chystal sa na ňu prilepiť. Chcel jej ukázať, kto je tu pánom.

Zabrala silnejšie, až ju od námahy pálili svaly. Doska sa začala dvíhať spolu s vlnou a prišiel čas vyskočiť na ňu do bezpečne prikrčeného postoja. Ľavú nohu posunula dozadu a vzpriamila sa práve vo chvíli, keď sa voda začala prevažovať. Zatlačila na špičku dosky a pustila sa po vodnom svahu, ktorý jej vlna vytvorila.

Počula, ako na ňu Van volá, že má prehodené nohy. Roztiahla ruky, aby mala lepšiu rovnováhu, zatlačila päťami na dosku a zvrtila ju nahor, kým sa naplno pustí do vlny. Potom prišlo magických osem sekúnd, keď svet zmizne a ostane len ona a oceán. Iba voda. Nič iné.

Už sa len blížila k brehu na záplave peny, keď si spomenula na Vana a obzrela sa po ňom. Spočiatku ho nikde nevidela, potom vynoril hlavu z peny hneď vedľa svojej čerenej dosky. Zdvihol ruku, ona mu zamávala a prebrodila sa penou na breh.

Kým obišla duny a dostala sa na parkovisko, už si stihla stiahnuť hornú polovicu neoprénu. Na slnku a vo vetre na nej všetko rýchlo schlo. Oprela dosku o bok Defendera a siahla pod zadné koleso po magnetickú škatuľku s kľúčom.

Nebola tam.

Prikrčila sa a preskúmala asfalt okolo kolesa, či nemohla odpadnúť a niekde tam neleží.

Neležala.

Naklonila sa ešte viac a pozrela sa pod blatník v nádeji, že ju len možno prichytila na trocha inom mieste.

Ani tam nebola.

„Doriti!“

Rýchlo sa zdvihla a prešla k dverám. Skúsila kľučku a dve-re sa otvorili – neboli zamknuté.

„Kurva, kurva, kurva!“

Na sedadle vodiča ležala magnetická škatuľka aj s kľú-čom. Skrinka palubnej dosky bola otvorená. Renée sa na-klonila dovnútra, siahla pod sedadlo a behala rukou hore-dolu po koberčeku.

Služobná zbraň, preukaz aj odznak boli preč. Zasunula ruku oveľa hlbšie a vytiahla putá aj malý sedemhranový Ru-ger, ktorý zlodejovi unikol.

Potom sa vzpriamila a prešla očami po parkovisku. Ni-kde ani živej duše. Všade len rady áut a kempingových do-dávok surfistov, čo sú ešte na vode.

„Asi ma porazí!“ zavrčala.

2

Kedže jej s peňaženkou ukradli aj služobný preukaz s kartou na vstup, nemohla prejsť turniketom vo vstupe do Ahmansonovho centra LAPD, preto nechala auto na záložnom parkovisku za rozsiahlym vzdelávacím komplexom a zavolať z nového mobilu Colleen Hatterasovej.

„Kde ste, Renée? Nemali sme mať o deviatej poradu?“

„Som na zadnom parkovisku. Otvorte mi požiarny východ, Colleen.“

„To akože fakt? Ak sa kapitán...“

„Fakt. Otvorte mi a s kapitánom to vybavím sama. Všetci sú ešte tam?“

„No... Áno. Myslím, že Anders šiel do bufetu, ale nespomínal, že sa už nevráti.“

„Okej. Povedzte Tomovi alebo Paulovi, nech poňho skočia, a odomknite mi tie dvere. Do dvoch minút som tam.“

„Čo sa stalo? Nevolali ste a neberiete mobil. Už sme si o vás robili starosti.“

Ballardová vystúpila z Defendera a vykročila k zadným dverám komplexu. Už teraz mala Colleen plné zuby, a to sa deň ešte len začína.

„Len pokoj, Colleen,“ chlácholila ju. „Všetko je v poriadku. Stratila som na pláži peňaženku aj mobil. Musela som ísť domov po kreditku a potom do Applu po nový telefón. Hlavne mi otvorte. Už som pri dverách a končím hovor.“

Ukončila ho, skôr ako mohla tá žena niečo povedať. Bola si istá, že by len tak neprestala. Cestou k požiarnemu východu si pritiahla sako, aby nebolo príliš okaté, že nemá na opasku odznak.

Colleen jej otvorila dvere a ticho preťala ostrá siréna. Ballardová rýchlo vošla, zavrela za sebou a siréna stíchla.

„Ako ste prišli o mobil a peňaženku? Okradli vás?“

„To by bolo na dlhé rozprávanie, Colleen. Sú tu všetci?“

„Tom šiel po Andersa.“

„Dobre. Začneme, len čo sa obaja vrátia.“

Požiarňny východ bol za archívom spisov s prípadmi vražd. Ballardová vykročila pred Hatterasovou okolo zadného radu polic, kadiaľ sa dalo prísť rovno na oddelenie nezavretých prípadov. Dominovala mu „plť“ – osem stolov prirazených k sebe a oddelených nízkymi priečkami. Bočné steny tam lemovali registračky a biele tabule s rozkreslenými vyšetrovaniami.

„Ospravedlňujem sa za meškanie,“ povedala Renée, len čo došla k svojmu koncu plte. „Len čo prídu Tom s Andersom, môžete začať.“

Sadla si a prihlásila sa do svojho počítačového terminálu. Z prihlasovacieho okna šla rovno do databázy s hláseniami trestných činov pre celý okres. Dala si v ňom vyhľadať krádeže z vozidiel na plážach a onedlho si už niektoré prezerala. Rýchlo vybrala tie, čo sa odohrali na obľúbených miestach na surfovanie. Ona sama prejazdila všetky od Trestles po Dockweiler hore na severe. Surfovala tam od šesťnástich rokov. Poznala úplne všetky a videla, že ku krádežiam dochádza na tých, kde z vody nevidíte na parkovisko.

Povedalo jej to tri veci. Po prvé, zrejme ide o toho istého zlodeja alebo zlodejskú skupinu. Po druhé, páchatelia sa vyznajú v surfovaní a zrejme sa mu aj sami venujú. No a po tretie, keďže sa krádeže odohrali na rôznych miestach v rôznych okrskoch, polícia si nevšimla žiadnu súvislosť. Videli ich len ako jednotlivé skutky.

Začala prechádzať zhrnutia, aby zistila, či niečo nevideli svedkovia, či sa nenašli odtlačky a či sa niektorý z týchto činov aj reálne vyšetroval. Ani jedna z krádeží nebola dosť veľká na to, aby sa ňou policajti zaoberali. Väčšinou zmizli len peňaženky, mobily, peniaze v hotovosti a záložné surfy. Predpis velil, že sa majú presunúť na oddelenie automobilovej kriminality, no bez opisu podozrivého, odtlačku či aspoň časti poznávacej značky jeho auta bez výnimky končili v obrovskom víre drobnej kriminality, ktorá bezpečnostnému aparátu nestojí za pozornosť. Predstavovali typický

príbeh dnešnej doby: protokoly sa píše len pre poisťovne. Z pohľadu vyšetrovateľov na ne škoda papiera.

Nad priečkou medzi stolmi sa objavila Hatterasovej hlava. Z tohto uhla nemohla vidieť na Ballardovej displej. „Na čom pracujete?“ vyzvedala.

Renée sa odpojila od databázy. „Iba si pozerám maily,“ klamala. „Všetci sú pripravení?“

„Už prišiel aj Anders,“ hlásila Colleen.

Ballardová vstala a šla osloviť jednotku.

3

Na oddelení neuzavretých prípadov pracovali samí dobrovoľníci plus ona ako jediná policajтка v aktívnej službe. V rámci trendu, v ktorom sa finančne neduživé polície po celej krajine snažia využiť dobrovoľné služby penzionovaných detektívov na vyšetrowanie starých prípadov, ju pred dvoma rokmi poverili velením obnovennej jednotky. Slúžila aj ako hlavná náborová dôstojníčka, takže musela presviedčať ľudí, aby aspoň raz do týždňa venovali čas a schopnosti dobrej veci za symbolických päťdesiat dolárov mesačne na pokrytie nákladov. Len nedávno sa jej podarilo dostať svoje oddelenie do stavu, keď bola spokojná s osadenstvom.

Pri plti sa zišli bývalý agent FBI Tom Laffont, Lilia Aghza-fiová, ktorá mala za sebou dvadsať rokov v metropolitnej polícii Las Vegas a Paul Masser, bývalý prokurátor z okresnej prokuratúry. Colleen Hatterasová nikdy nepracovala v žiadnej policajnej zložke. Bola to žena v domácnosti, ktorá si vypracovala takmer až závislosť od genealogického výskumu a v rámci prijímania za dobrovoľníčku absolvovala niekoľko online kurzov. Za klávesnicou bola neúnavná, no dokázala poriadne liezť na nervy ostatným kolegom, najmä Ballardovej. Okrem toho sa pokladala za psychotroničku a ochotne sa delila o svoje pocity z vecí a ľudí. Renée jej to so zaťatými zubami tolerovala, lebo ju potrebovala na vyšetrowanie.

Najnovším prírastkom bol Anders Persson, ešte exotickejší ako Hatterasová. Jeho skúsenosti s policajnou prácou sa obmedzovali na dobrovoľníctvo v policajnom zbore rodného Štokholmu vo Švédsku. Mal dvadsaťosem rokov, po večeroch riadil svoju softvérovú firmu a cez deň pomáhal miestnym vyšetrowateľom. Zatiaľ čo Hatterasová vynikala

v zisťovaní rodinných histórií a genetických prepojení, Persson bol špecialista na pátranie na internete a hľadanie ľudí, ktorí sa veľmi snažia, aby ich nik nenašiel. Spolu tvorili impozantnú dvojicu, ktorá pekne dopĺňala ostatných so skúsenosťami s policajnou prácou. Aj keď sa jednotka ešte stále zotavovala z vážnej štrbiny v reputácii po jednom nešťastnom prípade v minulosti, Renée mala pocit, že momentálne funguje ako dobre vyladený motor. V plti bolo miesto ešte pre dvoch ďalších, ona však bola spokojná aj s tým, čo robia bez nich. V priemere uzatvárali tri prípady mesačne. Bola to kvapka v mori šesťtisíc nevyriešených vražd z archívu za stolmi, na začiatok to však vôbec nebolo zlé.

Prešla k stene s bielymi tabuľami, aby pri nej otvorila poradu. Normálne by si sako nechala prevesené na stoličke, no teraz ho mala na sebe, aby zbytočne neukazovala, že nemá odznak.

Na stene bol rad štyroch tabúl s rozpracovanými prípadmi. V pondelok ráno sa pri nich stretávala celá jednotka, aby všetci vedeli, čo a ako napreduje. Na prvej tabuli bol zoznam tých s dôkazmi na vedeckú alebo technickú analýzu. Väčšinou išlo o DNA, odtlačky a niekedy aj o balistiku. Využitie DNA v dokazovaní na kalifornských súdoch dovolili až začiatkom deväťdesiatych rokov a genetická analýza bola ešte oveľa mladšia, no napredovala míľovými krokmi. V praxi to znamenalo, že najlepším obdobím na skúmanie sú posledné tri desaťročia. Okrem toho sa výrazne rozširovali aj databázy odtlačkov prstov. Balistické za nimi výrazne zaostávali a neboli také užitočné, ale pri zločinoch spáchaných strelnou zbraňou sa ani tie nedali ignorovať.

Piesok do nádrže tohto dobre zladeného stroja sypala len skutočnosť, že mnoho prípadov bolo pristarých a ich vrahovia medzičasom neraz zomreli alebo skončili za mrežami. Ich odhalenie síce prinieslo utrápeným rodinám odpovede na bolestné otázky, no vo všetkých zanechalo pocit, že spravodlivosť prišla neskoro alebo v nedostatočnej podobe. Členovia ONP nemohli vychutnať to, čo na konci prípadu chce a potrebuje každý vyšetrovateľ: možnosť konfrontovať zlo, ktoré viedlo k vražde. Z tohto dôvodu sa jednotka mohla najlepšie sústrediť na takzvané živé prípady, ktorých páchatel' zrejme ešte žije a ostáva na slobode. Aj keď archívy

obsahovali nevyriešené kauzy od roku 1900, Renée obmedzila svojich ľudí na prípady po roku 1975.

Prebehla očami prvú tabuľu, či sa na nej neobjavili nové fakty. Keď vyšetrovatelia nepracovali na rozbehnutom vyšetrovaní, každý z nich mal povinnosť hľadať medzi archivovanými spismi také, ktoré by si zaslúžili pozornosť.

„Okej. Pridal niekto niečo do zoznamu?“ spýtala sa.

Po sérii záporných odpovedí zdvihol ruku Laffont. „Tento týždeň asi pridám jednu vec,“ povedal. „Čakám, že sa mi dnes ozve Darcy – ak budeme mať šťastie.“

Darcy Troyová bola technička DNA poverená spracovaním vzoriek z oddelenia neuzavretých prípadov. Bolo dobré mať v laboratóriu svojho človeka, ona však nerobila len na veciach z ONP. Pred vecami z plte mali vždy prednosť novšie prípady. Ľudí z jednotky to čakanie občas dosť frustrovalo.

„O čo ide?“ chcela vedieť Renée.

„Sexuálny útok z deväťdesiateho prvého,“ odpovedal Laffont. „Škaredý. Niežeby existovali aj nejaké pekné, ale ten chlap ženu niekoľkokrát znásilnil a potom zaškrtil. Ejakuloval mimo tela, niečo sa však dostalo na šaty. Poslal som to Darcy. Minulý týždeň vravela, že by tento týždeň už mohla mať výsledky.“

„Dobre,“ prikývla Renée. „Meno obete?“

„Shaquilla Washingtonová,“ odpovedal Laffont. „Dolu z juhu. V čase spáchania sa jej veľmi nevenovali.“

Ballardová znova prikývla. Bez debaty bolo všetkým jasné, že v archívoch bude disproporčne veľa prípadov z menšinových komunít v južnej a východnej časti mesta. Čiasťočne to spôsoboval väčší počet vražd v týchto komunitách a najväčšie vyťaženie detektívov, ktorí sa im venovali, no dalo sa to vysvetliť aj ľahostajnosťou voči týmto skupinám obyvateľstva a nedostatkom empatie voči obetiam. Ballardová nič z toho v Laffontovi neregistrovala. Keď mal čas ísť do archívu, často hľadal práve zločiny z juhu mesta. Bol to beloch, blížil sa k šesťdesiatke, a keď ešte pracoval v pobočke FBI pre Los Angeles, len veľmi zriedka vyšetroval niečo aj v týchto štvrtiach. Jeho dnešné úsilie vnímala ako snahu trochu to napraviť a to si vážila.

„S trochou šťastia niečo našla,“ povedala.

Pokračovala cez ďalšie tabule, rozoberala ich obsah s podriadenými, až sa dostala k poslednej, kde boli najaktívnejšie vyšetrovania z pohľadu možných zatknutí, obvinení či iných spôsobov uzavretia prípadu. Úplne posledný prípad patril Masserovi.

Týkal sa vraždy predavačky v hollywoodskom obchode so zmiešaným tovarom z roku 1997. Muž v lyžiarskej maske vběhol dnu, prikázal jej vyložiť na pult obsah pokladnice a vpálil jej do hrude ranu, ktorá ju namieste zabila. Potom naskočil do čakajúceho auta a ušiel. Podľa viacerých svedkov znútra obchodu aj z jeho bezprostredného okolia šoférovala beloška s dlhými čiernymi vlasmi.

Auto opísali ako sedan gaštanovej farby a jedna svedkyňa si zapamätala prvé písmeno a číslo poznávacej značky.

V obchode bola kamera a na zázname sa dalo jasne vidieť, že výstrel padol, keď si páchatel bral z pultu peniaze. Vyzeralo to na nešťastnú náhodu, ktorá zaskočila aj samotného páchatela – zvrchol sa a ušiel bez toho, aby si vzal druhú časť hotovosti.

Opis auta a začiatok poznávacej značky sa dali použiť v registri vozidiel a doviedli vyšetrovateľov k istému Donaldovi Russellovi, vlastníkovi gaštanovej Hondy Accord so značkou začínajúcou daným číslom a písmenom. Bol nezamestnaný a mal na konte viacero zatknutí za drogové trestné činy. Žil s manželkou, ktorá takisto mala niekoľko záznamov spojených s drogami. Oboch vypočuli, obaja však popreli účasť na akejkoľvek lúpeži. Poskytli aj alibi, ktoré sa nedalo ani potvrdiť, ani vyvrátiť. Detektívi predložili vec na prokuratúru, tá však odmietla vzniesť obvinenie, lebo prípad neobsahoval dosť dôkazov na presvedčenie poroty na súde. Žiadne ďalšie sa ani nenašli a prípad sa odložil – až kým ho Paul Masser nevybral z archívu ONP.

Masser ho preštudoval a rýchlo zistil, že v ňom nie sú žiadne z dôkazov, ktoré najlepšie otvoria starú prípad – odtlačky prstov ani DNA z miesta činu. Z tela zastrelenej vybrali projektil, ten sa však zdeformoval pri náraze o chrčticu a nedal sa použiť na porovnanie so záznamami v národnej balistickej databáze. Nenašla sa ani zbraň, ktorú by k nemu mohli priradiť.

Podarilo sa mu nájsť oboch podozrivých, ktorí stále žili v Los Angeles, a zistiť niekoľko faktov, ktoré by mohli po-

môť aj štvrt storočia po zločine. Po prvé, už neboli manželmi – niekoľko rokov po vražde sa rozviedli. Po druhé, na sociálnych médiách zistil, že exmanželka Maxine Russellová je vylicovaná narkomanka a podľa príspevku na Facebooku nedávno oslávila dvadsať rokov bez drog.

Zo skúseností na prokuratúre vedel, že rozvod znamená zrušenie zákonných ustanovení na ochranu manželov. Podľa neho manželia nesmú proti sebe vypovedať bez výslovného dovolenia druhej strany. Táto ochrana však platí len počas trvania manželského zväzku, takže teraz už bola možnosť postaviť Maxine proti bývalému. Skúsenosti so závislým rodinným príslušníkom zase Masserovi prezradili, že väčšina liečebných programov radí, aby si na ceste k triezvosti viedli denník.

Toto všetko aj s informáciami z pôvodného vyšetrovania zozbieral k sudcovi a získal od neho povolenie na domovú prehliadku so zameraním na písané dokumenty a fotografie Russellovej s dlhými čiernymi vlasmi. Na polici v obývačke sa našlo hneď niekoľko jej denníkov z rokov boja proti závislosti. Na jednom mieste písala o nevydarenej lúpeži a na inom zase o pocite viny za smrť človeka, hoci len nešťastnou náhodou. V skrini sa zase našiel fotoalbum s viacerými snímkami z detstva a mladosti. Na mnohých mala dlhé čierne vlasy.

Pred dvoma týždňami ju zadržali a dali do väzby. Nevedela sa odtiaľ dostať, lebo nemala šancu zložiť kauciu vo výške dva milióny dolárov. Polícia jej zatknutie nijako neinzerovala a zatiaľ sa ho nechytali žiadne médiá. Bol čas rozbehnúť druhú časť vyšetrovacej stratégie.

„Poobede idem za Johnom,“ vysvetlil Masser. „Oslovíme jej advokáta s tým, či jeho klientka nechce uzavrieť dohodu. Po dvoch týždňoch za mrežami by jej už mohlo dôjsť, že takto nechce stráviť zvyšok života.“

Pod Johnom myslel Johna Lewina, zástupcu okresnej prokuratúry, ktorý mal na starosti prípady z ONP. Keďže vyriešenie starého zločinu býva pre novinárov šťavnatým kúskom, miestne médiá ho volali „kráľ odložených prípadov“.

„Volala z väzby exmanželovi?“ chcela vedieť Renée.

„Z oficiálnej linky nie,“ odvetil. „Pochybujem, či vôbec vie, že ju zatkli.“

„Čo sa jej John chystá ponúknuť?“ opýtal sa Laffont.

„Neviem, čím začne, ale je ochotný dať Russellovej úplnú imunitu výmenou za jej bývalého,“ odpovedal Masser.

„A prijme to?“ vyzvedal Laffont.

„Podľa mňa áno,“ povedal Masser. „Snažil som sa dostať k spisu z rozvodového konania, ale je zapečatený. Od rozvodu však preňho dvakrát žiadala o súdny zákaz približovania. Nezdá sa, že by k nemu prechovávala ktovieakú lásku. Bude vypovedať.“

„To dúfam,“ vyhlásila Ballardová. „Dajte mi vedieť, ako to dopadlo.“

„Rozumiem,“ prikývol Masser.

„Okej, to je asi všetko. Ešte raz sa ospravedlňujem za meškanie. Cením si, že ste na mňa počkali. Takže poďme na vec a poriadne zaberme!“

Pondelkové porady vždy končila touto výzvou. Mala ju zo svojej obľúbenej piesne *Dig Down* od alternatívnej kapely Muse. Aj na priečke svojho boxu mala ozdobný nápis **ZABER!** Bolo to jej motto v živote aj v práci.

4

Vrátila sa k stolu a vytiahla si jednu zo správ, ktoré skúmala pred poradou. Týkala sa krádeže na pláži Topanga spred pár mesiacov. Renée na nej upútala poznámka vyšetrovateľa, že na parkovisku mal stánok predavač ovocia. Síce tvrdil, že nič nevidel, no policajt si zapísal jeho meno a číslo pre ďalšie prípadné výsluchy. Ballardová si ich odpísala do notesa spolu s informáciami o poškodenom. Volal sa Seth Dawson a okrem celkom nového iPhoneu 15 nahlásil aj krádež hodieniek Breitling v hodnote tritisíc dolárov, ktoré dostal od otca. Tie dve položky spoločne povýšili skutok z drobnej krádeže na zločin s podstatne vyššou sadzbou.

Práve si odkladala notes do vrečka, keď sa nad priečkou znova objavila hlava Colleen Hatterasovej.

„Nezabudli ste dnes niečo?“ opýtala sa.

Renée sa bleskovo vrátila k rannej porade, premýšľajúc, čo na nej ešte mala povedať. „Čo také?“

Colleen stlmila hlas do sprisahaneckého šepotu. „Napríklad služobný odznak.“

Ballardovej sklízla ruka k opasku, podvedome siahala po odznaku.

„Máte pravdu, dofrasa! Ostal v aute. Vezmem si ho cestou von. Vďaka za upozornenie, Colleen.“

„Nie je za čo,“ odvetila Hatterasová.

Na stole jej začala blikať jedna z dvoch pevných liniek. „Mohli by ste to zobrať?“ spýtala sa Hatterasovej.

„Jasné,“ odvetila Colleen.

Zmizla za priečkou a prijala hovor. Hneď nato znova oslovila Renée bez toho, aby sa zdvihla a videla na ňu. „Volá Darcy Troyová. Vraj je to dôležité.“

Ballardová stisla tlačidlo na telefóne a zdvihla slúchadlo.

„Nechaj ma hádať, Darcy,“ spustila bez pozdravu. „Shaquilla Washingtonová?“

„Shaquilla Wa... Nie, mám niečo celkom iné. Práve nám prišli silné výsledky na obliečkového násilníka.“

Ballardová nič nevravela. Po chrbte jej behali zimomriavky.

„Renée?“

„Áno, som tu. Prepáč. Kde ho chytili?“

„Nechytili ho. Prišli výsledky z pátrania po príbuzných, ktoré si zadala vlani.“

„Tak to som zvedavá.“

„V západnej divízii vo Valley zadržali chlapa za domáce násilie. Spravili mu výter a my sme ho poslali do databázy. Vyšla z toho rodinná zhoda v prípade Abby Sinclairovej.“

Bol to jeden z prvých prípadov, ktoré Ballardová zadala na komparatívnu genetickú analýzu, keď pred sa dvoma rokmi obnovila činnosť ONP. Začiatkom storočia celých päť rokov terorizoval mesto takzvaný obliečkový násilník. Znásilnil desiatky žien priamo doma v spálni. Obeť sa zakaždým zobudila na to, ako jej cez hlavu natahuje vankúšovú obliečku, aby ho nevidela. Po znásilnení ich škrtil do bezvedomia, sťahovacími pásikmi im pripútal ruky k nohám a ušiel.

Vytvorili naňho samostatnú vyšetrovaciu skupinu, nikoho však nezatkla. Jeho útoky vyvrcholili v roku 2005 vraždou Abby Sinclairovej, poslednej známej obete. Násilník zašiel príďaleko, škrtil ju tak dlho, až ju pripravil o život. Potom sa vyčíňanie zastavilo a jeho prípad vychladol.

„Takže prepojenie cez príbuzného,“ konštatovala Renée. „Aké blízke?“

„Veľmi,“ odpovedala Darcy. „Ten zatknutý je s najväčšou pravdepodobnosťou jeho syn.“

Renée prikývla. Cítila, ako sa jej zrýchľuje tep a začína v nej kolovať adrenalin. „Koľko ubehlo od toho zatknutia?“

„Deväť týždňov.“

„No teda!“

„Tak dlho trvá, kým sa výter spracuje a porovná. Tieto veci nemajú takú prioritu ako DNA z miesta činu. Chvalabohu, že si už rozbehla to príbuzenské pátranie.“

Ballardová nastúpila do policajného zboru krátko pred začiatkom série zločinov tohto človeka. Počas nej absolvovala akadémiu a začala pracovať ako uniformovaná pochôdz-

karka. Práve ona sa s partnerkou dostala k Abby Sinclairovej ako prvá. Ešte nikdy nebola na mieste vraždy, a hoci ich potom videla neprijemne veľa, pohľad na to, ako zavraždená leží nahá s obliečkou na hlave, sa jej navždy vryl do pamäti. Keď obnovili činnosť oddelenia neuzavretých prípadov, jej spis bol prvý, ktorý vytiahla z „knižnice stratených duší“ – z archívu neobjasnených vražd.

„Okej, Darcy,“ povedala. „Povedz mi, čo vieme o tom domácom násilí.“

Všetko si zapísala, poďakovala sa Troyovej za telefonát a vrátila slúchadlo do vidlice. Potom vstala a pozrela sa, kto ostal pri plti. Pondelňajšie porady boli povinné, no dobrovoľníkom stačilo odpracovať jeden deň do týždňa a mnohí často odišli a povinnosť si splnili neskôr. Momentálne tam videla len Hatterasovú a Perssona. Vedela, že Aghzafiová radšej pracuje vo štvrtok alebo v piatok a Masser zrejme išiel na stretnutie s prokurátorom a advokátom vo veci Maxine Rusellovej. Laffonta nikde nevidela, no dúfala, že si len odskočil na záchod alebo po kávu, lebo práve on by sa jej teraz zišiel.

„Okej, Anders, Colleen, počúvajte!“ oslovila dvoch prítomných. „Máme tu horúcu stopu a chcem na ňu nasadiť úplne všetko.“

Najprv sa ešte pre istotu pozrela do poznámok.

„Musíte zbehnúť Nicholasa Purcella, narodeného dvadsiateho deviateho januára dvetisíc. Zhruba pred deviatimi týždňami ho v západnom Valley zadržali za domáce násilie. Chcem o ňom vedieť, čo sa len dá: kde žije a pracuje, o čo išlo pri tom incidente a tak ďalej.“

„Čo je to za prípad?“ chcel vedieť Persson.

„Asi pred dvadsiatimi rokmi sme tu mali páchatela s prezývkou obliečkový násilník,“ vysvetlila mu. „Päť rokov znásilňoval po celom meste. Má na konte doslova desiatky obetí. Nakoniec jednu ženu zabil a zmizol zo scény. Nikdy ho nechytli. No a naším prípadom je tá vražda.“

„Ale moment,“ ozvala sa Hatterasová. „Ak sa Nicholas Purcell narodil v roku dvetisíc, tak potom...“

„... to nemôže byť náš páchatel. Máte pravdu, nemôže. Je to jeho syn. Máme rodinné prepojenie. Obliečkovým násilníkom je Purcellov otec. Cez syna ho nájdeme, získame jeho DNA a môžeme ísť na vec.“

„Betálne,“ vyhlásil Persson.

Renée sa naňho chvíľu pozerala, uvažujúc, ako to myslí. Nakoniec to pripísala faktu, že v jeho rodnej švédčine to možno vyznieva lepšie. Prikývla a vykročila k archívu. Hatterasová s Perssonom si zatiaľ hneď začali deliť prácu.

Prípady sa v archíve radili najprv podľa roku a potom abecedne podľa priezviska obete. Roztiahla police, aby sa dostala k roku 2005. Spis Abby Sinclairovej nebol v obale, ale v samostatnej debničke. Obsahovala záznamy z vyšetrovania vraždy aj štyridsiatich šiestich iných znásilnení od roku 2000. Bola veľká, s držadlami na prenášanie. Ballardová ju stiahla z police a odviekla k stolu.

Hatterasová aj Persson na ňu už čakali. Obaja boli obrátení k archívu a sledovali, ako sa z neho vynára. V Perssonovi sa nevyznala tak dobre ako v Colleen, s ktorou už pracovala dva roky. Teraz cítila, že niečo nebude v poriadku.

„Čo je?“ opýtala sa.

„No... Našli sme Nicholasa Purcella,“ odpovedala jej Hatterasová. „Asi už máme aj jeho otca.“

„To bola rýchlovka! A v čom je problém?“

„Pozrite sa sama.“ Colleen vstala, aby jej uvoľnila miesto pred počítačom. Ballardová zložila debničku na sedadlo a naklonila sa k obrazovke. Bola na nej fotografia z facebookovej stránky Nicka Purcella. Zobrazovala oslavu s rodinou okolo narodeninovej torty.

„Musela som prejsť tri roky, kým som na ňu narazila,“ vysvetlila Hatterasová. „Otec je ten vpravo.“

Renée si ho poriadne obzrela. Pripadal jej akýsi povedomý, no nevedela si spomenúť, odkiaľ by ho mohla poznať. Vyzeral na päťdesiatnika v dobrej kondícii, s opálenou tvárou a hustými tmavými vlasmi. Na sebe mal pásikavú golfovú košeľu. Krátke rukávy sa mu napínali okolo vypracovaných bicepsov.

„Kto je to?“ vyzvedala.

„Je to sudca,“ vyhrklo z Perssona, skôr ako Colleen mohla odpovedať.

„Predseda Najvyššieho súdu Los Angeles,“ doplnila Hatterasová. „Jeho ctihodnosť Jonathan Purcell.“

Až teraz si Renée uvedomila, odkiaľ ho pozná.

„Našli ste aj protokol z toho domáceho násillia?“ opýtala sa.

„Máme ho tu,“ vyhlásil Persson, „ale hned' musím povedať, že to nakoniec neriešili.“

„Zamietli to na prokuratúre,“ znova doplnila Colleen. „Asi na nich ctihodný pán predseda nejako zatlačil.“

Renée po nej vrhla varovný pohľad. Niektoré veci nie je bezpečné hovoriť nahlas.

Prešla k Andersovmu stolu a sklonila sa k jeho obrazovke. Persson jej uvoľnil miesto, tak si sadla a začala prechádzať súhrnnú správu zo zatknutia. Hľadala detaily údajného napadnutia aj to, čo z neho urobilo dôvod na zadržanie. Obeťou bola dvadsaťjedenročná Sara Santanová, ktorá vypovedala, že sa Nicholas Purcell rozčúlil, lebo sa vrátila z práce neskoro a škrtil ju do bezvedomia. Renée sa posunula nižšie v nádeji, že tam nájde zmienku o dôkazoch. V správe sa písalo, že policajt vyfotografoval krk a ľavú ruku obeť, ktorá si mala zlomiť dva nechty, keď sa snažila zbaviť Purcellových rúk na svojom krku.

„Snímky tu nie sú?“ opýtala sa.

„Nie,“ uistil ju Persson.

„Ale nemali by tam byť?“ nechápala Hatterasová.

„Ak to fotografoval telefónom, mali sa založiť do spisu,“ povedala jej Ballardová. „Pri domácom násilí je to povinné.“

„Ktovie, či ich tam dal a či ich na prokuratúre videli,“ premýšľala Renée nahlas. Vystrela sa, zdvihla debnu so spismi a šla s ňou k svojmu stolu. „Počúvajte ma všetci,“ povedala. „O tomto sa nesmie hovoriť nikde mimo tejto miestnosti. Nik sa nesmie dozvedieť o prípade, sudcovi ani o ničom inom. Rozumiete?“

Hatterasová aj Persson zamračene prikývli.

„Dobre,“ povedala. „Anders, pošlite mi tú správu.“

Debnu dala na stôl a zložila z nej veko. Vnútri bolo nastojato uložených šesť plastových viazačov s dátumom na chrbte. Od posledného skúmania prípadu si pamätala, že prvých päť obsahuje sériu znásilnení pripisovaných obliečkovému násilníkovi. Šiesty sa týkal posledného prípadu – vraždy Abby Sinclairovej. Práve ten teraz vytiahla a sadla si k nemu, aby si osviežila pamäť.

Kým ho otvorila, ešte sa pozrela do zoznamu kontaktov a zavolała Laffontovi.

„Čo je, Renée?“

„Už ste preč?“

„Áno. Myslel som, že sme skončili. Idem na obed s priateľkou. Chystal som sa vrátiť, keď sa mi ozve Darcy kvôli tomu môjmu prípadu. Potom si odkrútim hodiny na tento týždeň.“

„Poobede vás tu zasa potrebujem. Prišiel nám horúci prípad, s ktorými musíme čím skôr pohnúť.“

„No... Dobre. Mohol by som prísť aj hneď. Ešte som len desať minút od budovy. Zastavil som sa na kus reči s kapitánom LaBravom. Videl ma na parkovisku a pýtal sa na poplach z únikového východu, čo sa spustil dnes ráno.“

LaBrava velil operáciám v Ahmansonovom centre. Mal na starosti budovu, nie však oddelenie neuzavretých prípadov, ktoré spadalo pod elitnú divíziu lúpeží a vražd.

„Ježišmária, tá jeho posadnutosť dverami!“ zvolala Renée. „To nemá žiadnu lepšiu robotu?“

„Mal by mať,“ súhlasil Laffont. „Tak či onak, uhladil som to. Povedal som mu, že sme mali v archíve jaštera a chceli sme ho zachrániť, tak sme ho vypustili zadným vchodom.“

„Jaštera? A on to zožral?“

„Neviem, ale získal tým dôvod, prečo sa na celú vec vykašľať. Podľa mňa ju už nevytiahne.“

„Uvidíme.“

„Čo je zač ten nový prípad?“

Vysvetlila mu, že v jednom z prvých prípadov, ktoré ako novopečená veliteľka ONP poslala na analýzu príbuzenských vzťahov, sa našiel pozitívny výsledok... ktorý vedie k predsedovi Najvyššieho súdu L. A.

Laffont zahvízdal tak hlasno, až si musela odtrhnúť mobil od ucha.

„Už ste pred ním niekedy vypovedali?“ opýtal sa.

„Čo si pamätám, tak nie,“ odvetila. „Myslím, že robil hlavne občianskoprávne veci. Teraz je predseda, ale to je hlavne administratívna funkcia.“

„Škoda, že nepojednáva. Rád by som si ho obzrel.“

„Nebojte sa, uvidíte ho. Potrebujem čím skôr jeho DNA.“

„Tajný odber?“

„Pokiaľ to neviete zariadiť inak... Nemyslím si, že by stačilo prísť za ním do práce s tým, že mu potrebujeme spraviť odber.“

„Nie, to by asi fakt nešlo. Ako si to teda predstavujete?“

Keďže mala solídnu stopu v závažnom nevyriešenom prípade, nechcela ďalší postup oddialiť ani o deň, hodinu, ba ani o minútu. Tento prípad mal u nej vysokú prioritu od chvíle, keď obnovila činnosť ONP. „No... Ešte som o tom veľmi nepremýšľala, ale sudcovia zvyčajne parkujú v podzemnej garáži súdu. Napadlo mi, že by sme si tam naňho počkali, a potom sa uvidí.“

„To nie je najhorší plán. Určite chcete, aby som sa vrátil až poobede? Na súd nám stačí ísť okolo štvrtej, nie?“

„Áno, ale predtým sa treba oboznámiť s prípadom. Práve som ho vytiahla z archívu.“

„Čo povieť, keby som prišiel na druhú?“

„To by sa dalo. Aj ja mám dohodnutý obed. Takže dovi popoludní.“

„Ale toto nebudeme robiť sami, však?“

„Nie. Stiahnem na to aj Paula a Liliu.“

„Výborne. Tak o druhej.“

„Platí.“

Ukončila hovor a pozrela sa na hodinky. Ostávalo jej ešte pol hodiny. Otvorila notebook a pozrela sa na sieť, či niekto nenakupoval jej kreditkami. Dúfala, že aspoň jednu už niekto použil a ona ho vďaka tomu nákupu dokáže vystopovať. Žiadne transakcie však nenašla.

Odtiahla sa a zamyslela sa nad tým. Ukradnuté karty zlodeji čo najrýchlejšie predajú druhej skupine zločincov, kým ich obeť nezablokuje. To sa zjavne nestalo. Sklamane premýšľala o možných dôvodoch aj o dileme, či ich zablokovat alebo nechať tak v nádeji, že ju privedú k páchatelom.

Nad priečkou sa objavila Hatterasovej hlava. Nič nevra-vela, len sa mlčky pozerala.

„Čo je, Colleen?“

„Napadlo mi, či ma nepotrebuje aj na niečo iné.“

„Nie. Idem na dohodnuté stretnutie. Nemusíte tu ostať.“

„Ste si istá?“

„Stopercentne.“

„Tak fajn.“

Renée sa znova obrátila k displeju a rozbehla procedúru nahlásenia ukradnutých kariet a žiadosti o nové.